

ad illorum remissionem se disponat saltem per actum attritionis sufficientem ad destruendum peccatum veniale; nam hæc oratio delet prædictos defectus veniales, quatenus est sacramentale; sacramentalia autem non remittunt peccata venialia ex opere operato, quia non sunt instituta a Christo, sed ex opere operantis; qui proinde debet esse dispositus saltem per actum attritionis excitatum per sacramentalia, & hæc est communior opinio de sacramentalibus. Vide Fabrum *disp. 42. de Pœnit. n. 54.*

Quar. 18. An moniales sive exemptæ, sive Ordinario subjectæ gaudeant omnibus indulgentiis non solum proprii Ordinis, sed etiam aliorum Ordinum Regularium.

Resp. Gaudere. Phlippin. in *Filiis Spiritus*, n. 437. cum communi, & clare habetur ex Bulla Pauli V. §. ubi ait: Volumus autem, ut omnes supradictæ indulgentiæ, & gratiæ Religiosis Regularibus unius Ordinis tam monastici, quam mendicantis duntaxat concessæ, etiam omnibus monialibus cujuscvis regulæ approbatæ, & intra claustra cum tribus votis solemnibus viventibus, & perpetuam clausuram servantibus, tam Ordinariis locorum, quam etiam Regularibus cujuscumque Ordinis, regulæ, & instituti, suffragentur.

Quar. 19. An moniales immediate Sedi Apostolicæ, aut Ordinario subjectæ possint in suis templis exponere indulgentias Ecclesiis Ordinis pro Sæcularibus concessas, v. g. Indulgentiam Portiunculæ, loquendo de monialibus Ordinis Minorum.

Resp. Negat Pellzar. *de monial. cap. 9. n. 40.* quia tenor concessionis præcise loquitur de Ecclesiis Ordinis, templa autem monialium

Sedi Apostolicæ, vel Ordinario immediate-subjectarum, vere Ecclesiæ Ordinis dici non possunt, utpote a potestate Ordinis exempta. Affirmat nihilominus Nogueira *disp. 1. q. 10. n. 14.* & suadet ratio; sicut enim moniales, ut diximus, per hoc, quod subdantur Ordinariis, non desinunt esse moniales sui Ordinis; ita neque earum Ecclesiæ per hoc, quod sint Ordinariis subjectæ, desinent esse Ecclesiæ sui Ordinis; nam locus, & persona ambulant pari passu, ut notat Sperel. *dec. 3. num. 4.* & ideo hanc sententiam in terminis Indulgentiæ Portiunculæ sustinet aliis relatis Gobat. *2. 2. p. 2. c. 9. n. 354. §. 3.* quia Sixtus IV. hanc indulgentiam ad omnes S. Francisci Ecclesias extendit sine aliqua exceptione, ut tradunt Miranda, Emmanuel, & Hieronymus, Rodriqu. adducti a Nogueira *loc. cit.*

Alia plura extant pro monialibus privilegia, quorum alia sparsim in hoc tractatu referuntur, reliqua vero penes privilegiorum Regularium Collectores videri possunt.

CAPUT XI.

De Particularium Monialium obligationibus, & Privilegiis.

§. I.

De obligationibus, & Privilegiis
Abbatissæ.

Quar. 1. AN Abbatissa teneatur sub mortali colligere transgressiones regulæ, quæ in subditis non sunt peccatum mortale.

Resp. Videri quod non. Non enim potest esse urgentior obligatio vitandi, vel tollendi alienas transgressiones, quam proprias; sed ad vitandas, vel tollendas proprias transgressiones Abbatissa non tenetur sub gravi, quia regula tam stricte nõ obligat: ergo neque ad tollendas alienas. Ita Lorca in 2. 2. D. Th. disp. 45. n. 2. Verum opposita sententia sustinenda. Nam ad decorem, & perfectionem religionis multæ observantiæ institutiæ suat, quæ vel non obligant singulas, vel obligant tantum ad culpam venialem, ut silentium, jejunia &c. quæ tamen si deficerent, grave detrimentum pateretur religio. Unde cum Abbatissæ incumbat conservare religionis integritatem, si negligat hæc instituta in violata custodire, in re magni momenti deest suo muneri, & peccat mortaliter. Ita Trullench. & alii, quos refert, & sequitur Bartholomæus à S. Fausto q. 152. n. 3.

Quare Abbatissa dissimulans, regulam, seu constitutionem abire in defuetudinem, & non attendens ad promovendas moniales ad perfectionem, quam postulat status, ipsa mortaliter peccat, quamvis moniales non peccent nisi venialiter. Tenetur itaque corrigere, & castigare etiam sub mortali, quando videt observantiæ regularum, aut constitutionum grave damnum imminere: aliter, si ob verecundiam, timorem, aut pusillanimitatem dissimulet, erit in statu perditionis. Etiam peccata venialia frequentia monialium tenetur carpere, & corrigere, quando alias imminet periculum, ne disciplina religiosa magna ex parte minuatur. Lugo, Diana, Peyrin. & alii. Aliquando tamen poterit dissimulare aliqua peccata minora, quæ scilicet scandalosa non sunt, nec ab animo obstinato patrata, cap.

ipsa

ipsa pietas, §. verum 33. q. 4. Nec non dissimulare ad tempus peccata illius, quæ efficeretur deterior, si peccatum relinquere compelleretur; nam minus malum quandoque sustinendum est, ut majus evitetur, c. duo mala dist. 13.

Quar. 2. An licitum sit Abbatissæ, moniales errantes aliquando conviciis increpare.

Resp. Affirmat ex D. Th. Peyr. tom. 2. de Pral. q. 2. c. 3. §. 16. n. 147. Quia si licitum est, illas disciplinæ causa verberare, cur non licebit ob eandem rationem illas conviciis reprehendere? Ad hoc tamen ut reprehensio contumeliosa fiat sine peccato, debet fieri caute, modeste, & cum magna necessitate, & solum debet significari vitium, cujus emendatio prætenditur, non alia vitia jam correctæ, & emendatæ. Cavendum insuper est, ne fiat ex ira, alioquin peccaret mortaliter Abbatissa. Navar. Sylv. & Peyr. loc. c. n. 148. Sicuti pariter peccaret reprehendendo monialem coram Sæcularibus, vel etiam Novitiis (nisi forte coram ipsis peccasset) quia monialis sic objurgata multum apud illos gravaretur.

Quar. 3. An Abbatissa sit capax potestatis spiritualis.

Resp. Negative. Ita communiter cum D. Th. in 5. dist. 19. q. 1. n. 1. Immo esse incapax jurisdictionis spiritualis etiam delegatæ, tradunt Sotus, Victoria, Abbas, & alii, contra Salas, Bonac. & Tambur. Sicut enim, quia est incapax Ordinis, neque ex delegatione potest ei competere potestas Ordinis; ita quia est incapax jurisdictionis spiritualis ordinariæ, erit etiam incapax delegatæ. Hinc est, quod ex defectu potestatis spiritualis, non possit in signum Superioritatis bene-

benedicere in loco publico neque aquam, neque vestes in forma Ecclesiæ; potest tamen moniales benedicere ad modum, quo parentes suos filios benedicunt, Sylv. Mirand. Tamb. & Pasq. in *Laur. n. 743*. Nec potest docere in Ecclesia, aut concionari, neque ex Summi Pontificis dispensatione, quia hoc mulieribus prohibetur divino præcepto. *Ad Timoth. 1. c. 2*. Neque declarare Evangelia, aut super iis verba facere, neque instruere moniales super casibus conscientiarum, quare si in hoc contraveniret, mortaliter peccaret, quia in re gravi faceret contra præceptum divinum, nisi excusaretur ratione parvitatæ materiæ, quæ attendenda est quoad quantitatem sermonis, non quoad numerum, quia semel usurpare sibi minus prohibitum, sufficeret ad peccatum mortale. Solum igitur poterit habere hortatorios sermones ad moniales, etiam in Capitulo, ita tamen, ut non utatur testimoniis Sacræ Scripturæ, quia tunc non pure hortaretur, sed instrueret, & doceret. Ita Pasq. *loc. cit.*

Quar. 4. An Abbatissa possit dispensare moniales subditas quoad edendas carnes, seu lactinias, quoad jejunia, & cæteras religionis observantias.

Resp. Non posse, quia hoc quoque dependet a jurisdictione spiritali, qua caret. Ita Enriq. Sanch. Faust. & alii. Verum, licet non possit dispensare auctoritativo modo, potest ministerialiter, & ex commissione sui Prælati, ut notant Tamb. *Lezana tom. 1. qq. reg. c. 26. n. 16.* & alii. Quia tunc censetur dispensare ipse Prælati, & Abbatissa solum exequi dispensationem. Rursus potest etiam declarare, quod hic, & nunc jejunium, seu aliquid præceptum cesserit obligare. Et in hoc sensu accipienda sunt privilegia

quæ videtur concedere Abbatissæ facultatem dispensandi.

Quar. 5. Quid possit Abbatissa circa monialium subditarum vota.

Resp. Ob deficientiam potestatis spiritalis neque posset in votis monialium dispensare, ut tradunt communiter Doctores. Hujusmodi tamen vota, si non sint reservata, dispensari, & commutari poterunt ab earundem Prælati, etiam Regularibus, si ipsis subiciantur. Ita Richard. Sotus, Sylv. & alii. Ab Abbatissa vero poterunt solummodo irritari, in quo conveniunt omnes Doctores. Quia Abbatissa habet potestatem dominativam supra moniales sibi subditas, quæ major est, quam sit parentum supra filios, cum monialium voluntas ratione voti obedientiæ sit translata in voluntatem Abbatissæ; & ideo, si parentes possunt ratione potestatis dominativæ vota filiorum irritare, poterit a fortiori monialium vota irritare Abbatissa. Et hoc habet locum non solum quoad vota, quæ versantur circa materiam supererogationis, sed etiam quoad vota de materia, quæ concernit regulam, quia etiam in iis voluntas subditi subordinatur voluntati Superioris, & ab illa dependet. Sylvest. Navar. Sot. & Tamb. quos adducit Pasqual. *loc. cit.* ubi subdit, hanc facultatem extendi etiam ad votum transeundi ad strictiorem, contra Les. Tamb. & Pelliz. quia hujusmodi votum ante executionem non immutat subjectionem, quam habet Religiosus ex natura religionis, unde semper remanet votum voluntatis subordinatæ, & proinde semper stat sub potestate dominativa Superioris.

Quar. 6. An Abbatissa possit irritare vota emissa cum ipsius consensu.

Resp. Negant Richar. quia dum Prælatus consentit voto, non pendet amplius ab ejus potestate, nec habet amplius tacitam conditionem, si Prælatus velit. Afirmant Cajet. Sylv. & Armilla. Quia per hoc, quod Prælatus consentiat, sicuti non tollitur subjectio religiosi, sed manet in eodem statu priori, ita etiam voluntas ipsius quoad omnes suos actus remanet dependens a voluntate Superioris, & ipsi subordinata, & proinde retinet potestatem dominativam supra voluntatem subditi, & consequenter facultatem irritandi votum. Verum tamen est, quod ad irritandum votum emissum de Superioris consensu, exigitur sufficiens causa, alioquin Abbatissa, seu quivis Superior peccaret; ut specialiter tradunt Panor. Caj. Rodrig. & Tamb. Quia, cum semel consenserit, non potest amplius sine justa causa recedere: irrationabiliter enim subtraheret Deo obsequium illud, quod per executionem voti resultat, & quod ipse obtulerat in voluntate subditi. Si vero Abbatissa non consentit in votum, potest illud absque causa irritare, etiam si sit de materia concernente regulam, quia est satis justa causa irritandi, quod subdita conservetur in illo statu obligationis, quam habet ratione regulæ, nec ejus onera augeantur. Pasq. *loc. cit.*

Quar. 7. An Novitiarum vota possit irritare Abbatissa.

Resp. Non posse. Palud. Sylvest. & Lessius. Quia cum nondum emiserint votum obedientiæ, earum voluntas est adhuc sui juris. Et hoc valet tam quoad vota emissæ ante ingressum, quam quoad emissæ post ingressum; solummodo poterunt illa quoad executionem suspendi, si officiant probationi, ut notant Lessius, &

Syl-

Sylv. citati, quia, quod non impediatur exercitium probationis, est causa valde justa differendi executionem voti. Vota vero, quæ a Novitia fuerunt emissæ, dum erat sub potestate parentum, poterit irritare Abbatissa, quia in ordine ad regendam Novitiam in parentum locum succedit, & proinde etiam in eorum potestatem dominativam.

Quar. 8. An Abbatissa possit instituere beneficia, & capellanias conferre.

Resp. Posse. Deducitur ex *c. dilect. de Major. & obed.* & docent Felin. Gonz. & alii; hoc enim præstat Abbatissa quoad titulum, & possessionem tantum, non autem quoad potestatem, quam habet beneficiarius quoad jurisdictionem fori externi; nam hanc accipit ab eo, qui admittit, & autorizat collationem, & institutionem, ut notat aliis relatis Tamb. *de jure Abbat. disp. 33. q. 11.* Unde tota institutio, & collatio in nominatione consistit juxta *c. 1. de Monach.* ut tradit Felin. Quare Abbatissa in supradictis actibus se habet tantum ministerialiter, & exequitur tanquam procuratrix, quæ sunt jurisdictionis, ut notat Gloss. in *c. Novam de poenit. & remiss.*

Quar. 9. An Abbatissa habeat jus suspendendi clericos suæ jurisdictioni subiectos.

Resp. Non posse, prout suspensio est censura ecclesiastica, quia caret spirituali jurisdictione. Ex quo sequitur, quod neque a fortiori possit interdicerere, aut excommunicare, ut habetur ex *cap. dilecta de Major. & obedient.* & docent communiter Doctores in materia de censuris. Poterit tamen privare illos beneficiis, auferendo, quod dedit, scilicet titulum, & possessionem; nam posita hac ablatione, censetur Summus Pontifex

fex auferre jus spirituale; quia, sicuti beneficium confertur dependenter a designatione Abbatissæ, & collocatione tituli, & possessionis, ita etiam censetur conservari jurisdictio a Summo Pontifice dependenter ab eisdem, quibus sublaris, reliqua caduca fiunt. Pasq. *loc. cit. n. 741.* Poterit etiam, Capellanum per Patronum monasterii præsentatum impedire, si sit juvenis, vel non sit idoneus, Immo invito Patrono etiam amovere ex facilioribus causis, quam amoventur alii instituti. Feder. de Senis *cons. 95. n. 3.* ubi quod amovere illum non possit, etiam cum Conventu, si dignus non sit amotione; quod si vel non admittat, vel amoveat sine causa, potest per Superiorem compelli etiam censuris Ecclesiasticis.

Quar. 10. An Abbatissa possit ab officio amovere monialem suspectam, & indiciatam tantum de aliqua culpa in ejusdem officii exercitio commissâ.

Resp. Negative cum Antonio a Sp. Sancto in *dir. reg. 4. disp. 4. sect. 4. n. 177.* Licet enim Abbatissa possit auferre a moniali illud officium, v. g. januam, & Sacristiam &c. concurrente tamen tali circumstantia quod fuerit inquisita; vel suspecta, magnum gravamen inferret moniali, quia videretur intuitu delicti auferri, atque adeo esset confirmatio quædam delicti, quæ injusta est, dum de illo non constat. Hoc tamen intelligendum est, quando ex tali amotione monialis fama periclitaretur. Ita Rodr. Peyr. Torres, quost refert, & sequitur Girag. p. 3. *dub. 6. n. 66.* unusquisque enim tenetur bonam proximi famam non lædere; quando tamen ex tali amotione ejus fama non periclitatur, potest illam Abbatissa a tali munere amovere; in hoc tamen cum maxima prudentia est procedendum.

dum. Ita Torres & Paulus, quos refert & sequitur Girag. *supra n. 67.*

Quar. 11. An Abbatissa habeat liberam bonorum sui monasterii administrationem.

Resp. Habere quoad omnia, quorum fœmina est capax. Ita omnes fere Doctores in *cit. c. dilectâ*, juxta Gl. Quod intelligendum est juxta Const. & statuta religionum. Sanch. in Dec. *lib. 7. c. 19. n. 44.* ubi addit, propterea posse Abbatissas dare monialibus sibi subditis facultatem habendi peculium, & convertendi in proprios usus, quæ labore manuum acquirunt, dummodo consuetudo, aut Constit. Religionis non obstant. Sicuti etiam possunt suis monialibus licentiam concedere, dandi, & recipiendi, quam suis subditis dare possunt etiam Prælati, nisi jure, vel consuetudine sit illis prohibitum. Quare non possunt licentiam concedere faciendi munera immoderata, & maxime quibusdam personis ad moniales non pertinentibus, id vetante obligatione conservandi votum paupertatis.

Quar. 12. Quam summam de bonis monasterii possit expendere Abbatissa.

Resp. Posse expendere omnem illam summam, quæ in commodum, decentiam, & splendorem communitatis cedit; dummodo monasterii vires, & status religiosi terminos non excedat. Salmant. *20. 3. 27. 13. c. 6. pun. 7.* Cum enim illi incumbat bonorum monasterii administratio, substituitur loco totius communitatis, ut id faciat, expendat, commutet, emat, vendat &c. quæ communitas faceret, si prudenter se gereret. Quare potest ex bonis superfluis monasterii elemosynas elargiri vel suis parentibus si indigeant, vel pro-

nuptiis puellarum, atque adeo pro complenda dote puellæ pauperis in religionem recipiendæ usque ad summam decem aureorum singulis annis, vel si Conventus sit dives, etiam bis in anno; & hoc sine consensu monasterii, si aliud non præscribat regula, vel religionis consuetudo, aut Superioris prohibitio. *Peyr. t. 2. q. 1. c. 5. §. 1. n. 56.* Non tamen potest in opera pia, ornatum Ecclesiæ, & fabricam superfluam monasterii expendere notabilem summam, si moniales patiuntur necessitatem; quippe Abbatissa dispensatrix est eorum bonorum juxta cujuslibet indigentiam, utpote quæ toti communitati sunt destinata. Ita aliis relatis *Sanch. in sum. lib. 7. c. 19. n. 28.* qui pariter *n. 19.* sustinet, quod neque potest sibi licentiam assumere ad superflua, scilicet ad ea, quæ nec ad suos usus, nec ad Conventus debitam provisionem, ac decentem administrationem sunt necessaria. Immo neque quoad suos usus potest assumere nisi ea, quæ aliis potest concedere, quia non minus quam alia moniales voto paupertatis adstringitur.

Quar. 14. An Abbatissa teneatur bona communitatis suis subditis dividere, attenda meritorum, & necessitatis, non vero personarum ratione.

Resp. Affirmative. Ita *Lugo de just. disp. 1. sect. 3. r. 1.* Quia subditæ juxta proportionem meritorum, & necessitatis exigentiam habent jus ad omnia bona religionis. Lessius *de just. c. 22. dub. 3. n. 19. lib. 2.* Unde Abbatissa non potest ad libitum sibi, vel alteri meliorem cellam, vestem, cibum, vel potum tribuere; sed hæc omnia, & alia juxta merita, & necessitates regularum, & non secundum dignitates in monasteriis reformatis debent dividi; ex bonis enim

com.

communitatis nulli etiam Abbatissæ aliqua portio assignatur. *Nav. 3. comment. de reg. n. 6.* sed sunt omnia destinata indivise pro omnibus alendis, & sustentandis; & licet in religione aliquis ordo sit servandus, iste ordo ille debet esse, quem necessitas exegerit. Unde si dignior æqualiter indigeat ac inferior, tunc præferenda est dignior, non tamen si inferior in majori fuerit necessitate, nam ordo charitatis tunc postulat, ut inferior sive in dignitate, sive in ætate superiori præferatur.

Immo, cum Abbatissa constituta sit non in sui ipsius, sed subditarum utilitatem, & commodum, ut cum communi docet *Peyr. de Præl. q. 1. c. 7. n. 2.* sequitur quod non procurando magis utilitatem communem, & particularem subditarum, quam propriam peccat mortaliter, quia lædit justitiam operando in re gravi contra finem Prælatiæ. *Peyr. supr. n. 14.* Sicut pariter peccat si ad sui famulatum assumat plures conversas, vel utatur actionibus aliarum monialium pro sua utilitate, & conservatione; utitur enim actionibus subditarum sine jurisdictione, nam habet solum jurisdictionem utendi hujusmodi actionibus in bonum commune. *Girag. supr. n. 33.*

Quar. 14. Quos contractus possit Abbatissa sine Capituli consensu celebrare.

Resp. In contractibus de rebus modicis, quæ pertinent ad victum, & vestitum monialium, Capituli consensu non indigere, quia durissimum esset, quod quoties aliquid ad monialium usum vult emere, teneretur Capitulum convocare. In contractibus vero gravioris momenti debet Capituli consensus intervenire, *ex c. ea noscitur, de his qua sunt a Prælato;* quia quod omnes tangit, debet ab omnibus approbari.

Quar. 15. An teneatur Conventus stare

con.

contractui facto de consensu Abbatissæ, & majoris partis Capituli, si talis contractus cedat in damnum monasterii.

Resp. Affirmative. Nam delictum Prælati, & Capituli nocet Ecclesiæ, c. 2. de ordin. cognis. Tum quia cum monasterium consenserit ut tale damnum; nulla ei facta est injuria. Quod verum est etiam si tale monasterium habeat tantum Vicariam loco Abbatissæ mortuæ; cum enim talis Vicaria habeat eandem potestatem jurisdictionis, ac Abbatissa, si simul cum Capitulo contrahit, valet contractus. Bord. *resol.* 53. n. 12. ubi alios adducit.

Quar. 16. An Abbatissa nomine Conventus, sed sine ejus consensu, mutuas percipiens pecunias ad usum monasterii, obliget Conventum, si illas absque Conventus commo-
modo in suis usibus expendat.

Resp. Negative. Nam cum Conventus commo- dum ex tali mutuo non reportet, neque debet incommodum reportare. Ita Tapia, & Bord. *loc. c. q. 8.* Immo addo, quod, si Abbatissa a Capitulo postulare consensum ad petendam dictam pecuniam mutuat, & totum Capitulum taceat, adhuc si Abbatissa eas in suum commo- dum expendit, Conventum non manere obligatum; nam in præjudicialibus ex taciturnitate, & non resistentia consensus non inducitur. Pasqual. *c. 21. q. 195.* Aliter dicendum est, si illa pecunia præcepta sit nomine Conventus, ad sublevandam ejus indigentiam, & Conventus in tali mutuo vere consensit, licet postea ab Abbatissa male expendatur. Nam, cum acceptio mutua legitime facta fuerit, remanet Conventus obligatus. Sanch. *lib. 7. mor. c. 31. n. 13.*

Quar. 17. An Abbatissa cum consensu Capituli
pos.

possit remittere summam debitam monasterio.

Resp. Posse ex justa causa docent Sanch. Alphons. de Leone, Lugo, & alii relati, & approbati ab Antonio a Spir. Sanct. *tr. 4. disp. 4. sect. 3. n. 67.* qui idem asserit n. 398. cum Lezana de repudiatione legati, aut hæreditatis. Secus vero justa causa cessante, quia Abbatissa, utpote Honorum monasterii administratrix, non domina, illi non potest præjudicare. Quod si de facto Abbatissa repudiet legatum, aut hæreditatem sine causa, peccat quidem mortaliter, quia notabiliter lædit monasterium, non tamen incidit in pœnas Extravag. *Ambrosiana*, quia non acquisitio ad effectum incurrendi pœnas non dicitur alienatio. Lezana *so. 2. c. 18. n. 60.* Riccio, Gavanto, Barbosa, & aliis. At neque cum causa posse Abbatissam propria auctoritate, vel cum consensu Capituli remittere summam debitam, aut repudiare hæreditatem, censeo cum Molina, Lamb. Bonac. & aliis, quia in utroque casu monasterium habet jus ad rem, cui proinde neque Abbatissa, neque Capitulum potest renunciare, ut infra videbimus.

Quar. 18. Quid possit, aut non possit Abbatissa cum Capitulo quoad honorum monasterii alienationes.

Resp. Non posse Abbatissam neque cum consensu Capituli disponere de rebus quæ sunt de proprietate monasterii, sive res sint mobiles pretiosæ, quæ servari non possunt, ut sunt vasa aurea, argentea, gemmæ, calicæ pretiosæ, calices, tapetes, nec non argentea, aut aurea vota magni valoris alicui facere imagini oblata, & similia: sive sint immobili-
les, inter quæ computantur non solum res cor-

poterit, & fixæ, sed etiam actiones, jura, & reditus longi temporis, sed jus diuturnum ad illos, nec non jura, seu debita rerum immobilium, seu mobilium pretiosarum.

Hinc non potest Abbatissa locare bona monasterii ultra triennium, neque transigere, aut compromittere super bonis monasterio incorporatis, vel quæ ipso jure ad illud perveniunt. Ita Filiuc. Rebuf. & alii. Excipe nisi res sit litigiosa, vel præjudicialis. Bord. *res. 21. n. 59.* Neque oppignorare bona mobilia monasterii pretiosa, ex declaratione Sac. Congr. teste Lezana *v. alien. n. 14.* nisi maxima urgeat necessitas, ratione cuius neque Pontifex, neque Sac. Congr. possit adiri. Peyr. *in formul. lit. A c. 11. n. 3.* Consensus tamen Episcopi est expectandus. Neque imponere censum, aut servitutem super bonis monasterii, sive servitus sit per hypothecam specialem, aut generalem, ut cum Quaranta, Navarrio, & aliis docet Ventriglia *annos. de alienat. §. 2. n. 7.* sive per fidejussionem, aut contractum assicuracionis; quia per hujusmodi servitutes bona monasterii remanent obligata satisfacioni. Neque recipere pecunias ad cambium cum solutione lucri cessantis, vel damni emergentis. Sac. Congr. 21. *Maji 1626.*

Poterit tamen alienare fructus, & alia bona quæ servando servari non possunt. Ita omnes cum Cajet. *cap. 75.* Nominè autem fructuum veniunt præcisi fructus, non vero res frugifera. Unde alienare non potest gregem ovium, licet possit fructus gregis; sicuti neque boves, & alia animalia ad culturam agrorum monasterii necessaria, quia utpote agris accessoria, & addita computantur cum illis inter bona stabilia. Suarez *tom. 4. de relig. tract. 8. cap. 27.*

n. 18. Secus si non sint addicta. Panorm. *in t. nulli de reb. Eccl. non alien.* Vel si affixa, versantur tamen in aliquo discrimine. Donat. *Rer. Reg. 1.1. p. 2. tract. 14. q. 21. n. 61.* Pretium tamen debet investiri in alia, calamitate transacta.

Neque potest cædere arbores fructiferas, aut infructiferas in magna quantitate, nec etiam paucas, sed maximæ æstimationis. Bonac. *t. 1. sr. variar. disp. 2. q. un. punct. 2. de alien. bon.* Bene tamen potest cædere illas, quæ sunt nimis densæ, vel caducæ, vel quarum totus, aut præcipuus fructus consistit in incisione. Unde non est prohibita incisio arborum ex nemoribus ad eas vendendas pro utilitate monasterii; dummodo ex tali incisione damnum notabile nemori non inferatur. Palaus *sr. 11. disp. un. p. 15. §. 1. n. 7.* Neque incisio arborum infructiferarum, & umbratilium, ad hoc ut earum loco fructifera substituantur, si alias tales arbores non servantur ad amentitatem. Peyr. *t. 1. priv. const. 9. n. 17.* quidquid in contrarium asserat Bonac. *loc. cit.* quia admittit posse cædi arbores ad reparationem monasterii, quia hæc incisio est potius localis mutatio, quam alienatio.

Quar. 19. An dentur alii casus, in quibus Abbatissa cum assensu Capituli, & licentia Episcopi possit res monasterii alienare.

Resp. Affirmative. Primus est, quando agitur de parva re, quæ sit modici valoris, scilicet quæ non excedat scuta vigintiquinque monetæ Romanæ. Genuens. Quaranta, & alii, & alienatio sit in evidentem utilitatem monasterii. Secundus, quando alienatio est necessaria ex præcepto testatoris, ut ob fidei commissum. Tertius, quando est necessaria ex lege contractus, ut propter pactum de retro-

vendendo in eodem contractu incontinenti appositum, quando res fuit acquisita monasterio. Quartus quando hæreditas est gravata ære alieno; tunc enim vendi vel consignari potest creditori pro tanta parte, qua illi possit satisfieri, quia hæreditas secundum illam partem, quæ necessaria est pro solvendis debitis, non acquiritur absolute, sed solum in ordine ad extinguenda debita, & ideo est acquisitio temporanea, & ex vi ejusdem hæreditarii juris resolubilis, ac proinde non incorporatur bonis monasterii. Bord. *resol.* 27. n. 63. Pignat. *l. 6. consult.* 95. n. 36.

Item quando alienatio est necessaria jure exigente, ut si legentur bona immobilia fructifera, vel mobilia pretiosa monasterio illorum bonorum incapaci, ut docent Soc. *reg.* 110. n. 3. Dec. *inc. in pras. de prob.* n. 271. & Quaranta n. 41. n. 6. Sicut etiam potest alienari res inutilis monasterio, ut si relinqueretur Bibliotheca magni valoris. Quod verum etiam si ea omnia relicta essent cum conditione, ne alienarentur. Filiuc. *pract.* 44. c. 6. n. 6. cum Rosel. Rodrig. & aliis. Pretium tamen converti debet in alia mobilia monialibus convenientia.

Quar. 20. An pecunia redacta ex redemptione census, vel ex aliqua re immobili, aut mobili pretiosa, possit per Abbatissam sine solemnitatibus alienari solvendo debita monasterii.

Resp. Non posse. Ita Rodoan. Ric. Genuen. & alii relati a Delbene tom. 2. *dub.* 17. num. 17. Sicuti enim sine solemnitatibus non potest pro extinctione debitorum vendi res immobilis, vel mobilis pretiosa, ita neque pecunia, quæ locorei successit, arg. ex *l. ita constante*, *off. de jur. doc.* Imo neque pecunia relicta a

relicta.

testatote sine aliquo onere expendi potest in extinctionem debitorum, si auctoritate Abbatissæ, & Capituli destinatur ad emendam rem immobilem, vel mobilem pretiosam. Vasquez cum aliis quos refert, & sequitur Palaus; nam cum talis pecunia jam sit destinata ad rem immobilem emendam, inter res immobiles computatur, sicut de quacunque alia pecunia ad hunc effectum destinata, docet cum aliis Lezana *r. 2. c. 19. n. 59.* licet contrarium teneat Bord. *loc. cit.* ubi ait, pecuniam destinatam ad emenda mobilia, distrahi posse ad emenda mobilia necessaria monasterio. Posse tamen pecuniam ex census extinctione, vel mobilium pretiosorum venditione retractam implicari in extinguendo censu super bonis monasterii, inconsulta Sac. Congr. docet Antonius a Spiritu Sancto, *tr.* 3. *disp.* 6. *sect.* 6. n. 1169. sicut enim onerare fundum monasterii alienatio est; ita illum exonerare erit reacquisitio.

Nequaquam tamen hujusmodi pecunia converti potest in censum vitalitium, quia cum sit destinata pro rebus immobilibus, & non sit sub dispositione libera tanquam de proprietate monasterii, non potest converti nisi in bona immobilia, inter quæ non computatur census vitalitius, cum sit in continuo periculo amissionis, sicuti est vita illius, super qua est duraturus. Angel. *in l. non solet*, *ff. de per. hered. in c. contingit de dol. & conrum.* Corn. *conf.* 173. vol. 3.

Quar. 21. An saltem Abbatissa possit licentiam concedere moniali particulari, ut constituat censum vitalitium ex pecunia illi ab extraneo concessa.

Resp. Distinguit Sanch. *lib.* 7. *moral. cap.* 22. n. 16. Si pecunia illa ita concessa est, ut

R 2 con.

concedens noluerit dominium in monasterium transferri, sed omnino cedere in monialis usum, & monialis acceptantis eadem mens fuerit, potest Abbatissa licentiam præbere, ut census vitalitius constituatur, quia nullatenus pecunia illa est monasterii. Si autem ita data sit, ut dominium in monasterium transferat, nequit Abbatissa absque consensu Capituli, & Prælati id efficere; quia pecunia illa monasterii est, nec in constitutione census vitalitii, ut pote amittendi, res monasterii utiliter agitur.

Quar. 22. An Abbatissa cum consensu Capituli possit alienare Sanctorum reliquias in sua Ecclesia aservatas.

Resp. Affirmant Bordon. Antonel. & Barb. relati a Diana *p. 10. tract. 14. resol. 23.* Quia in Paulina fit tantum mentio de alienatione rerum pretio æstimabilium, cujus naturæ non sunt Sanctorum reliquæ. Verum negativa sententia communior est, & in praxi consulenda; reliquæ enim inter mobilia pretiosa communiter computantur. Hoc tamen debet intelligi cum Lezana *t. 3. v. alienatio, n. 14.* de reliquiis muro clausis, vel insignibus, aut ipsarum partibus notabilibus, vel perpetuz traditis sepulturæ. Cæterum exiguarum particularum alienatio non videtur comprehendi sub prohibitione alienationis. Declaratum proinde fuit a Sac. Congr. teste Barbos. *in collect. Bullar. v. reliquia,* reliquiam medicam jam factam alienabilem, posse donari alicui Ecclesie, vel Oratorio.

Quar. 23. An Abbatissa teneatur omnes superabundantes redditus in eleemosynam elargiri.

Resp. Affirmant Sanch. Rodrig. Sotus, & Reginal. Verum circa præsentem quæstionem

pla-

placet Dianæ opinio Suar. qui ait in hoc non posse assignari regulam generalem. Regulariter tamen loquendo, necessarium non esse, neque conveniens, redditus superabundantes in eleemosynas elargiri; quia melius est, si commode potest, augere, & perficere monasterium ipsum vel quoad ea, quæ pertinent ad cultum divinum aut habitationem, vel quoad perpetuos redditus, ut eis plures moniales sustentari possint, vel saltem perfectius vita communis conservari, quod majus Dei obsequium est, quam eleemosyna, quæ tamen in aliquibus circumstantiis non tantum laudabilis est, sed etiam sub præcepto esse potest, quod pædet ex occurrentibus proximorum necessitatibus.

Quar. 24. An Abbatissa jure suo possit applicare bona opera monialium subditarum personis extraneis, iis tribuendo literas communicationis.

Resp. Posse. Colligitur ex Navar. quem citat, & sequitur Lezana, consentit Sorbus, & in terminis tradunt Balsæus *v. Abbatissa n. 21.* & Philipp. *in Filiat. Spirit. n. 199.* Ratio est, quia, sicuti qualibet monialis tanquam domina potest applicare sua bona opera communicabilia quibuscunque voluerit; ita idem poterit Abbatissa, cum hæc communicatio proveniat a potestate dominativa, ex vi voti obedientiæ, ut habetur ex Rodrig. aliisque Doctoribus relatis a Philip. *loc. cit. n. 131.* quæ potestas refidet penes Abbatissam, unde competit illi libera administratio, cura, & auctoritas ordinaria dispensativa bonorum spiritualium sub ipsius regimine, & propria Congregatione contentorum. Ex quo etiam fit, quod Abbatissa possit indicare suis monialibus

R 3

cet.

390 *De oblig. & Privil. Abbatissa.*
certas preces pro benefactoribus, maxime si
occurrat causa, v. g. ad implendam obliga-
tionem impositam monasterio ex justitia. Bal-
sarus *loc. c.*

Quar. 25. An Abbatissa teneatur transgressio-
nes monialium occultas inquirere, ut corrigat.

Resp. Teneri. Ita D. Th. 2. 2. q. 23. a. 2. ad 4.
Si enim hoc negligeret, moniales facilliter
impune regulam transgredirentur; cum fac
ipsis esset cavere, ne in conspectu Abbatissæ
statuta violarent. Atque ita cum maximo bo-
ni communis detrimento omnia transgressioni-
bus scaterent, ac vigor disciplinæ omnino
dissolveretur. Verum, quamvis hæc sit Abba-
tissæ obligatio; tamen, ut optime advertit
Lorca, prudentia moderamine est temperan-
da, ne scilicet sit nimia sollicitudo, aut in-
tempestiva inquisitio, quia huiusmodi excessus
non solum esset inutilis, sed molestus etiam
monialibus, & odibilis, possetque detractiones
fovere, passiones accendere, & rixas excitare.

Quar. 26. An Abbatissa audiens, & non
impediens monialem de altera detrahentem,
peccet mortaliter.

Resp. Quod sic; quia non obstant damno
proximi, ad quod tenetur, delinquit gravi-
ter in suo officio, & habetur expresse in c.
facientis dist. 866. ubi textus: *Negligere cum
possit deturbare perversos, nihil aliud est quam
fovere.* Ideo hanc sententiam tradunt D. Th.
2. 4. q. 74. a. 5. in coro. Aragon. Salas, Sotus
& alii penes Peyr. de Præl. q. 1. c. 3. §. 11. n.
107. Ubi pariter asserit teneri Abbatissam
damnum famæ compensare, si detrahens fa-
mam detractam non restituat, & instante par-
te laesa, detrahentem ad famæ restitutionem

com-

compellere; sicut enim ex officio illi incum-
bit, furem alicujus rei cogere, ut restituat,
multo magis rapericem famæ; cum deteriores
sint qui famam, quam qui bona nostrâ surri-
piunt; *cap. deteriores 6. q. 1.*

Quar. 27. An Abbatissa teneatur curare, ut
quotannis legantur decreta Clementis VIII.
de largitione munerum in vulgarem cujusque
regionis sermonem versa.

Resp. Expedire quidem, non tamen teneri;
sentit Pellizar. de Monial. c. 5. n. 30. qui putat, ob-
ligationem per non usum fuisse sublatam, quod
non videtur admittendum; nam ex una parte le-
ctio annua dictorum decretorum monialibus
quoque est expresse præcepta; ex alia vero per
Constitutionem Urb. VIII omnis, non usus con-
tra huiusmodi decreta, adeoque non usus non
legendi ipsas quotannis tollitur, & reprobat.

Quar. 28. An Abbatissa possit monialibus
limitare, vel impedire usum privilegii colla-
ti universo Ordini, vel licentiæ factæ a Præ-
lato monasterii.

*Resp. Posse interveniente justa causa, & nisi
in concessione sit expresse denegata facultas.*
Ita Corduba in reg. S. Franc. c. 10. q. 2. p. 6. ex
quo Sanch. lib. 6. mor. c. 7. n. 9. & Peyr. de R.
S. q. 1. c. 8. §. 6. Ratio est, quia quælibet gra-
tia est intelligenda, ut jus alterius non lædat.
Abb. n. cap. nostra in nos ab. 3. de rescript. Loter.
de re benef. l. 1. q. 28. n. 162. & pluries Rota. Id-
que adeo verum est, ut quamvis in rescriptis
non fuisset apposta clausula sine præiudicio ter-
tiii, tamen illa semper subintelligatur. Marant.
resp. 23. n. 9. Vivian. de iurepatr. lib. 13. c. 8. n. 8.
Quælibet igitur concessio præ privilegii collati uni-
verso Ordini, vel licentiæ factæ a Prælato mo-

R 4

niati

niali particulari, ita eſt intelligenda, ut non lædat poteſtatem illam dominativam, ſecundum quam Abbatiſſa ſibi ſubjicit omnes monialium actiones ratione voti obedientiæ. Ad eoque ita eſt intelligenda, ut ejus uſus taliter ſubordinateſcat voluntati Abbatiſſæ, ut juſta de cauſa poſſit ab ipſa vel limitari, vel ſuſpendi. Et regula illa 17. in 6. *Indulſum a jure beneficum non eſt alicui auferendum*, limitatur, quando auferendi intervenit cauſa. *Peyrin. loc. cit.*

Poterit pariter remittere, aut ſaltem moderari poenitentiam impoſitam moniali ſubdita a Præſato monaſterii, dummodo concurrat juſta, gravis, & rationabilis cauſa, nec ſit facilis ad Superiorem reſuſus. Quia in talibus circumſtantiis præſumitur relaxandi facultas a Superiore conceſſa; cum præſumatur, Superiorem commo- & bono ſubditorum velle providere. Extra hujusmodi circumſtantias non poteſt, quia inferior non poteſt ſe immiſcere in iis, in quibus Superior manum appoſuit, ut per Doctores communiter *in cap. quod ſuper hæc de major. & obed. & in c. inferior diſt. 21.*

Quæſt. 29. An Abbatiſſa poſſit licentiam monialibus concedere, ut pueros ſuſcipiant in Baptiſmo, aut Confirmatione.

Reſp. Non poſſe; quia hoc monialibus eſt prohibicum *in c. pervenia 1. diſt. 18. q. 2. c. non licet, & c. Monachi diſt. 4. de conſecr.* Et licet in prædictis locis fiat tantum commemoratio de Monachis, communiter, tamen a Doctores ad quoscumque religioſos extenditur prohibitio. Ita Ledema, Sanch. & Barb. *de poteſt. Episc. alleg. 30. n. 36.* ubi adducit Rituale Romanum, quod de hujusmodi Patrinis agens, inquit: *Ad hæc admitti non debent Monachi, vel Sacerdotes.*

Ex

Ex quo colligit prædictus Doctor, monialent ſuſcipientem peccare mortaliter, quia violat prohibitionem. Concedit tamen, contrahere cognationem ſpiritualem; quia in illis textibus nullum eſt verbum irritans factum; & ſubdit, poſſe monialem ſuſcipere in Confirmatione, ſi monialis pariter ſit confirmanda. Verum moniales mortaliter non peccare ſuſcipiendo pueros in Baptiſmo, aut Confirmatione, docet cum aliis Ceſpedes *de Exſcript. reg. c. 6. dub. 134. n. 4.* quia in textibus præallegatis nulla ſunt verba, quæ contineant prohibitionem ſtriſtam, & rigorofam.

§. II.

De Vicaria, & Diſcretarum, ſeu Decanarum Obligationibus.

Quæſt. 1. AN Vicaria poſſit dici Præſata. *Reſp.* Negative; quia inſtituta eſt tanquam coadjutrix Abbatiſſæ, nec ullam habet juriſdictionem: quare facere non poteſt, quod poteſt exequi Abbatiſſa. *Lezan. 99. Regul. 207. 2. cap. 13. n. 40.* Unde non poteſt concedere licentiam monialibus aliquid recipiendi, expendendi &c. cum poenes ipſam non reſideat poteſtas neque domeſtica, neque æconomica, niſi hoc ſpecialiter a Superioriſſa indulgeatur. *Barchius in ſpecul. Relig. c. 27.* Quod ſi contingat, Abbatiſſam decedere, putat *Lezana loc. cit. n. 41.* poſſe ea facere in caſibus occurrentibus, quæ ipſa faceret Abbatiſſa, ſi viveret, quia eo tempore prædicta Vicaria vel eſt Præſata, vel quaſi, cum non deceat, monaſterium eſſe pro illo tempore ſine capite.

R 5

Quæſt.

Quar. 2. An Vicaria possit monialibus præcipere ex vi voti obedientiæ.

Resp. Non posse; quia, ut diximus, non est monialium Prælata, cui fit votum obedientiæ. Tenentur tamen moniales ipsi parere ex potestate civili, & politica, quæ utique competit Vicariæ, cum & ipsa sit Superiorissima monasterii, quamvis subordinata, quod sufficit, ut moniales obligentur ad obediendum sub peccato, etiam mortali, si res præcepta sit ex objecto gravis, & modus præcipiendi indicet intentionem præcipientis esse obligare sub gravi.

Quar. 3. An Vicaria possit eligi in Abbatissam.

Resp. Quoad moniales Ordinis Minorum negat Miranda de Mon. q. 7. a. 9. concl. 2. propter quandam Constitutionem Sixti V. quæ id prohibet, & etiam propter quoddam decretum Cardinalis Matthæi Protectoris Ordinis Minorum sub die 13. Junii 1592. At in cæteris monialibus hoc non habet locum, unde sive perfuncta sit vicariatus munere, sive in eo duret, eligi potest Vicaria in Superiorissam Conventus. Quia Constit. Gregorii XIII. solum prohibet, ne perfunctæ Abbatissatus munere permaneant in aliquo officio, in quo habeant auctoritatem, & regimen, aut administrationem. Non autem hoc prohibet Vicariis, cum sit diversa ratio, quia scilicet officium Vicariatus est subordinatum Abbatissæ, adeoque ad Vicarias non est extendenda Constitutio.

Quar. 4. An Vicaria, & quælibet Discreta teneantur cum aliis interesse; quando convocantur ab Abbatissa ad consulendum, seu decernendum aliquid spectans ad bonum regimen monasterii.

Resp.

Resp. Teneri, nisi aliquo legitimo impedimento detineantur. Ratio est, quia, quando ad Vicariæ, vel Discretæ munus eligantur, suscipiunt in se obligationem procurandi bonum communitalitatis; unde quotiescunque de communitalitatis bono agitur, teneatur ex officio interesse, ad hoc ut possit promoveri. Ita ex Molfesio Duardus in c. Omnis utriusque sexus r. 2. disp. 16. sect. 20. n. 5. Et cet quilibet possit favori suo renunciare, hoc tamen non habet locum, quando agitur de favore mixto, scilicet, quando id, quod renunciatur, non solum proprium ipsius renunciantis, sed etiam favorem alterius, seu publicam utilitatem respicit. Felini in c. si diligenti n. 16. de for. comp. Castren. Calder. & alii. Unde neque Vicaria, neque alia Discreta poterunt ab aliarum congressu se subtrahere, quando de monasterii sit agendum utilitate.

Quar. 5. An Vicaria, & Discretæ possint sine scrupulo tacere, quando Abbatissa vult aliquid non bene determinare.

Resp. Si quod vult Abbatissa decernere, est evidenter contra monasterii utilitatem, mortaliter peccant tacendo, quia quæ de collegio sunt, in his, quæ ad universale incommodum pertinent, ex vi officii sui tacere non possunt, arg. c. 1. de his, quæ sunt a majori parte capite. Nec valet dicere, quod Abbatissa, vel major Discretarum pars est determinata exequi, quod decernit, & sic, quod vana foret oppositio; nam confidere debet se invictam veritatem proferentem, alias quoque, vel etiam Abbatissam in suam sententiam adducturam; veritas enim omnia vincit, cap. consuetudo 2. dist. Si vero dubium sit tantum, an Abbatissa non bene determet, tunc, præcipue

majori Discretarum parte in Abbatisſæ placitis consentiente, poterunt alia quoque tuta conscientia vel tacere, vel approbare; quia in dubiis prudenter aliorum sequimur consilium. Azor. 1. 2. lib. 4. c. 3. q. 17.

Quar. 6. An Vicaria, & Discreta possint saltem tacere, si prævideant, quod contradicendo, vehementer contristabitur Abbatisſa, atque adeo illas torvis oculis aspiciet.

Resp. Non posse, quando agatur de rebus ad bonum commune maxime conducentibus; nam, ut dici solet, scandalum potius permitendum est, quam veritas deferenda. Debent tamen tale medium adhibere, ut contradicendo, humaniter, & suavius procedant. Unde si aliqua ratione res verborum lenitate temperari valet, integra tamen, & illæsa semper veritate, id omni conatu debent procurare. Rodriq. 99. Regul. 1. 2. q. 45. art. 4.

Quar. 7. An excusentur tacendo, quando prævident, Abbatisſam irritandam, & magis ex contradictione in sua sententia obfirmandam.

Resp. Videri, quod sic. Quia sicuti correctio fraterna tunc intermittenda est, quando timeatur, ne ob illam frater fiat deterior, juxta tradita a D. Th. 2. 2. q. 32. a. 6. Ita Vicaria, & Discreta, quando rationabiliter suspicantur, eorum consilium potius obfuturum, quam profuturum, prudenter agent, tacendo, aut in tempus opportunus differendo. At contrarium est tenendum. Nam correctio duplex est. Quædam, quæ provenit ex charitate, & tunc tantum exercenda est, quando fructus speratur. Altera, quæ ex justitia proficiscitur, quæ nullo pacto est omitenda, etiam si nulla futuræ emendationis spes proponatur, bono publico

id exigente. Unde cum in nostro casu consilium, quod a Vicaria, & Discretis præstatur ad actum potius justitiæ pertineat, non videtur prætermittendum, quamvis ex illo nullus fructus speretur. Ita Rodriq. loc. cit. a. 7. Quod si prævideant bonum publicum magis periclitari loquendo, non peccant, si taceant, quia hoc non est damno communitatis cooperari, sed ipsius majus damnum avertere. Verum diligentes attendant, ne his inanibus suspicionibus, & humanæ imbecillitatis commentis sui officii partes omitant.

Quar. 8. An Vicaria, & Discreta peccent mortaliter de monialium transgressionibus Abbatisſam non admonentes.

Resp. Peccare; quia si in hac parte nimium dissimulent, religiosa observantia in communitate labefactatur; quare graviter peccant, sicut peccaret Abbatisſa sciens tales transgressiones, & non corrigens, cum posset; nam etiam ipsæ ratione muneris tenentur communitatis bono consulere. Ita Suarez, & Ægidius.

f. III.

De Obligationibus Magistræ Novitiarum.

Quar. 1. Quo, per quod tempus, & a cujus ætatis eligi debeat Novitiarum Magistræ.

Resp. Inspicienda esse cujusque Religionis statuta. Secundum Regulam S. Benedicti electio Magistræ spectat ad Abbatisſam; Superior tamen ex justis causis ad se talem electionem avocare potest, ac decernere, ut electio postea facta per Abbatisſam sit nulla. Sac. Congreg. in Flor. 14. Novem. 1603. Eligi debet ac mutari quotannis; nec consanguineam vel